

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 21/02-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. septembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. P., CSc., bytom N. Z., zastúpeného advokátom JUDr. J. D., N. Z., vo veci porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a všeobecných ustanovení čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozhodnutím Krajského úradu v Nitre, odboru všeobecnej vnútornej správy, č. VVS 2002/06130 z 19. júna 2002 a postupom Okresného úradu v Nových Zámkoch, odboru všeobecnej vnútornej správy, vo veci č. AP1-11/2002-2/S1, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. P., CSc., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. augusta 2002 doručená sťažnosť Ing. M. P., CSc., bytom N. Z., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. D., N. Z., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a všeobecných ustanovení čl. 4 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozhodnutím Krajského úradu v Nitre, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „krajský úrad“), č. VVS 2002/06130 z 19. júna 2002 a postupom Okresného úradu v Nových Zámkoch, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „okresný úrad“), vo veci vedenej pod č. AP1-11/2002-2/SI.

Podľa sťažovateľa krajský úrad porušil uvedeným rozhodnutím jeho označené základné práva tým, že o včas podanom odpore za priestupok rozhodol ako odvolací orgán tak, že napadnuté rozhodnutie okresného úradu č. AP1-11/2002-2/SI z 8. marca 2002 potvrdil a podaný odpor ako oneskorený zamietol.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich označených základných práv v procesnom pochybení krajského úradu, ktorý napriek tomu, že proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu bol z jeho strany včas podaný odpor, postupoval v rozpore s § 87 ods. 4 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), čím ho zbavil práva na prejednanie priestupkovej veci. Taktiež ho zbavil práva obhajovať sa a uložil mu sankciu (povinnosť zaplatiť pokutu) nie na základe zákona a nie pri zachovaní základných práv a slobôd.

Okresný úrad mal podľa sťažovateľa porušiť jeho základné práva tým, že po podaní odporu proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok postúpil vec odvolaciemu orgánu namiesto toho, aby vec sám prejednal a rozhodol. V ďalšom vytýka sťažovateľ okresnému úradu tie isté pochybenia a porušenia tých istých základných práv, ako je uvedené vo vzťahu k rozhodnutiu krajského úradu.

V dôsledku uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že rozhodnutím krajského úradu č. VVS 2002/06130 z 19. júna 2002 bolo porušené jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, právo na obhajobu podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru a všeobecné ustanovenia čl. 4 ods. 1 listiny.

V ďalšej časti návrhu na rozhodnutie vo veci samej navrhuje sťažovateľ vysloviť porušenie tých istých základných práv ako v prípade rozhodnutia krajského úradu aj vo vzťahu k postupu okresného úradu v priestupkovej veci vedenej pod č. AP1-11/2002-2/S1.

-
V nadväznosti na uvedené sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd rozhodnutie odvolacieho orgánu zrušil a vec vrátil prvostupňovému správnenému orgánu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ sa napokon domáha aj priznania primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 200 000 Sk.

II.

Ústavný súd je podľa článku 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 49 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 i. f., ako aj z § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv a slobôd je daná iba subsidiárne, t. j. v prípade, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 83 zákona o priestupkoch je obvinený z priestupku ako účastník konania v konaní o priestupku (po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní) oprávnený podať návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom.

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť sťažovateľa smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, ktoré podlieha preskúmaniu všeobecným súdom podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (§ 83 ods. 5 zákona o priestupkoch).

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS I/95). Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomocí, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov ako správnych súdov vo veciach žalôb na preskúmavanie rozhodnutí o priestupkoch podľa príslušných ustanovení zákona o priestupkoch.

Sťažovateľ sa v spojitosti s povinnosťou vyčerpať pred podaním sťažnosti ústavnému súdu opravné a iné právne prostriedky zmiňuje o tom, že 1. augusta 2002 zaslal Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) žalobu zn. 02/Ks/N/01 vo veci správneho súdnictva, ktorou sa ako žalobca domáha preskúmania rozhodnutia krajského úradu č. VVS 2002/06130 z 19. júna 2002, ako aj postupu okresného úradu vo veci vedenej pod č. AP1-11/2002-2/SI.

Sťažnosť sťažovateľa v tejto veci bola ústavnému súdu doručená 27. augusta 2002, t. j. v čase, keď už začalo konanie pred všeobecným súdom vo veci jeho žaloby na preskúmanie rozhodnutia a postupu krajského úradu a okresného úradu, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že nejde o právny prostriedok nápravy, ktorý by bolo možné využiť simultánne popri iných prostriedkoch nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy dôjde k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že pokiaľ je možná a dostupná účinná právna ochrana základných práv a slobôd sťažovateľa v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc ústavného súdu na konanie v danej veci. Preto bolo potrebné sťažnosť

sťažovateľa odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 50/01, II. ÚS 109/02) je predmetom predbežného prerokovania iba rozhodovanie o návrhu vo vzťahu k základným právam alebo slobodám, porušenie ktorých sa namieta. Rozhodnutie o zrušení sťažovateľom označeného rozhodnutia, o vrátení veci na ďalšie konanie a o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia požadované sťažovateľom vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a nadväzuje na rozhodnutie o vyslovení porušenia základných práv a slobôd. Nedostatok právomoci ústavného súdu však viedol k tomu, že ústavný súd odmietol celú sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. septembra 2002